

CHARLES BRANDT

CHARLES BRANDT

IRLANDEZUL ASASINUL MAFIEI

Traducere din limba engleză de Claudia Roxana Olteanu

CORINT BOOKS
—2019—
I Ottaviano Cipolla - Pianeta
12345-678-901-023-45
www.corint.it

Cuprins

<i>Prolog</i> – „Russ & Frank”	7
Capitolul 1 – „N-o să îndrăznească”	15
Capitolul 2 – <i>Care-i treaba</i>	30
Capitolul 3 – <i>Găsește-ți alt sac de box</i>	36
Capitolul 4 – <i>Universitatea Little Egypt</i>	44
Capitolul 5 – <i>411 zile</i>	54
Capitolul 6 – <i>Am făcut ce trebuia să fac</i>	63
Capitolul 7 – <i>Întoarcerea în America</i>	73
Capitolul 8 – <i>Russell Bufalino</i>	85
Capitolul 9 – <i>Pâine cu prosciutto și vin de casă</i>	91
Capitolul 10 – <i>În tot orașul</i>	104
Capitolul 11 – <i>Jimmy</i>	114
Capitolul 12 – „Am auzit că te ocupi cu zugrăvitul”	125
Capitolul 13 – <i>Nu s-a făcut o parașută aşa de mare</i>	137
Capitolul 14 – <i>Pistolarul nu avea mască</i>	149
Capitolul 15 – <i>Respect la plic</i>	164
Capitolul 16 – <i>Transmite-le un scurt mesaj</i>	177
Capitolul 17 – <i>Doar o mascaradă</i>	190
Capitolul 18 – <i>Un simplu avocat</i>	205
Capitolul 19 – <i>Coruperea susținutului unei nații</i>	219
Capitolul 20 – <i>Trupa de comedie a lui Hoffa</i>	231
Capitolul 21 – <i>Nu a făcut altceva decât să-mi închidă telefonul</i>	245
Capitolul 22 – <i>Ca un tigru în cușcă</i>	256
Capitolul 23 – <i>Nimic nu e pe gratis</i>	268
Capitolul 24 – <i>Voia să-i fac un serviciu și cu asta basta</i>	282
Capitolul 25 – <i>Nu era stilul lui Jimmy</i>	299
Capitolul 26 – <i>Se va dezlănțui iadul</i>	307
Capitolul 27 – <i>30 iulie 1975</i>	320
Capitolul 28 – <i>Se zugrăvește la cineva</i>	324
Capitolul 29 – <i>Toată lumea suferă</i>	338
Capitolul 30 – „ <i>Cei care s-au ocupat de asta n-au scăpat nepedepsiți</i> ”	343
Capitolul 31 – <i>Sub pecetea tainei</i>	354
<i>Postfață</i>	365
<i>Epilog</i>	383
<i>Încheiere</i> – Povești care nu s-au putut spune până acum	403
<i>Mulțumiri</i>	487

Capitolul 1

„N-o să îndrăznească”

 L-am rugat pe șeful meu, Russell «McGee» Buffalino, să-mi dea voie să-l sun pe Jimmy la casa lui de pe malul lacului. Mă aflam într-o misiune de pace. Tot ce încercam să fac în acele momente era să nu permit să i se întâiple asta lui Jimmy.

L-am căutat pe Jimmy duminică după-amiază. Era 27 iulie 1975. Jimmy a dispărut miercuri, 30 iulie. Din păcate, s-a dus, cum spunem noi, în Australia. Îmi va lipsi până în ziua în care mă voi duce și eu unde este el.

Eram în apartamentul meu din Philadelphia când am sunat la casa lui Jimmy din Lake Orion, lângă Detroit. Dacă aş fi știut de treaba asta duminică, aş fi sunat de la un telefon public, nu de acasă. Nu poți supraviețui aşa de mult ca mine dacă suni de acasă în treburi importante. Nu am fost făcut cu degetul. Tata și-a folosit bărbăția ca s-o lase pe mama însărcinată.

În timp ce eram în bucătărie, lângă telefonul de pe perete, pregătindu-mă să formezi numărul pe care îl știam pe dinafară, m-am gândit cum să-l abordez pe Jimmy. Am învățat, în anii aceia de negocieri sindicale, că cel mai bine e să analizezi mai întâi situația înainte să deschizi gura. În plus, discuția noastră nu avea să fie simplă.

De când ieșise din închisoare, în 1971, grățiat de Nixon, și începuse să se lupte pentru a deveni din nou șeful sindicatului

Respo Teamsters, era foarte greu să vorbești cu Jimmy. Câteodată vezi asta la băieții care ies pentru prima oară din închisoare. Jimmy devenise slobod la gură – la radio, la ziar, la televizor. De fiecare dată când deschidea gura, spunea cum o să-i demaște el pe mafioți și cum o să-i scoată din sindicat. A spus chiar că o să-i împiedice pe mafioți să folosească fondul de pensii. Nu pot să cred că unora le-a plăcut să audă că gâsca lor de aur avea să fie omorâtă dacă el se întorcea. Toate lucrurile astea spuse de Jimmy erau o ipocrizie, ca să nu zic mai multe, având în vedere că el îi adusese pe așa-zisii mafioți în sindicat și în fondul de pensii. Pe mine, Jimmy m-a adus în sindicat prin Russell. Aveam motive serioase să fiu mai mult decât îngrijorat pentru prietenul meu.

Începusem să fiu îngrijorat cam cu nouă luni înainte de a da acest telefon cu voia lui Russell. Jimmy venise cu avionul la Philadelphia ca să ia cuvântul în cadrul Serii Omagiale Frank Sheeran de la Latin Casino. Erau acolo 3 000 de prieteni buni de-a mei și rude, inclusiv primarul, procurorul, băieți cu care am luptat în război, cântărețul Jerry Vale, fetele de la Golddigger Dancers, cu picioarele lor neobosite, și câțiva invitați cărora cei de la FBI le spuneau Cosa Nostra. Jimmy mi-a oferit un ceas de aur cu diamante. S-a uitat la invitații de pe podium și a spus: «Niciodată nu mi-am dat seama că ești așa de puternic.» Era o apreciere deosebită, pentru că Jimmy Hoffa era unul dintre cei mai importanți doi oameni pe care i-am cunoscut vreodată.

Înainte să servească frictura, când făceam fotografii, un neica-nimeni, cu care Jimmy fusese la pușcărie, i-a cerut zece miare pentru o afacere. Jimmy a băgat mâna în buzunar și i-a dat 2 500 de dolari. Åsta era Jimmy – mâna largă.

Evident, Russell Bufalino era acolo. El era al doilea dintre oamenii importanți pe care i-am cunoscut eu vreodată. Jerry Vale a cântat pentru el melodia lui preferată, *Spanish Eyes*. Russell era capul familiei Bufalino, care acționa în nordul

statului Pennsylvania, în multe părți din New York, New Jersey și Florida. Fiindcă nu-și avea fieful în New York City, Russell nu facea parte din cercul celor cinci familii din New York, dar toate îi cereau sfatul în orice problemă. Dacă trebuia rezolvată o chestiune importantă, i-o încredințau lui Russell. Era respectat în toată țara. Când Albert Anastasia a fost împușcat pe scaun, la frizerie, în New York, l-au făcut pe Russell șeful acelei familii până își rezolvau ei problemele. Mai respectat ca Russell nu aveai cum să fii. Era foarte puternic. Publicul n-a auzit niciodată de el, dar familiile și FBI-ul știau cât de puternic este.

Russell mi-a oferit un inel de aur pe care îl făcuse special pentru trei persoane: pentru el, pentru aghiotantul lui și pentru mine. Avea o monedă mare de aur de trei dolari, cu diamante de jur împrejur. Russ era mare în lumea hoților și vânzătorilor de bijuterii furate. Era partener din umbră la câteva magazine de bijuterii de pe Jeweler's Row, din New York City.

Ceasul de aur pe care mi l-a dat Jimmy e și acum la mâna mea, iar inelul de aur de la Russell îl port și acum aici, la azil. La cealaltă mâнă am un inel cu pietrele norocoase ale fiicelor mele.

Jimmy și Russell semănau foarte bine. Erau solizi și aveau mușchi din cap până în picioare. Amândoi erau scunzi, chiar și pentru vremea aceea. Russ avea cam 1,77 m. Jimmy era ceva mai mic, avea cam 1,67 m. Pe atunci, eu aveam 1,95 m. Trebuia să mă aplec când discutam ceva între patru ochi. Erau unși cu toate alifile. Aveau o duritate psihică și o duritate fizică. Un lucru important îi deosebea însă. Russ era foarte discret și tacut, vorbea încet chiar și când era furios. Jimmy exploda în fiecare zi, doar ca să se mențină în formă, și adora publicitatea.

În noaptea de dinaintea dineului, eu și Russ am stat de vorbă cu Jimmy. Ne-am așezat la o masă la Broadway Eddie's, iar Russell i-a spus direct lui Jimmy Hoffa să nu mai candideze pentru șefia sindicatului. I-a spus că anumite persoane sunt

foarte mulțumite de Frank Fitzsimmons, cel care îi luase locul lui Jimmy când a intrat la închisoare. Deși niciunul dintre cei aflați la masă nu a spus-o, toți știam că acele anumite persoane sunt foarte mulțumite că, sub conducerea imbecilului Fitz, pot obține cu ușurință împrumuturi mari de la fondul de pensii al sindicatului. Luau împrumuturi și când Jimmy era șef, iar Jimmy își lua și el partea lui pe sub mâna, dar întotdeauna împrumuturile se făceau în condițiile impuse de Jimmy. Fitz se făcea preș în fața acestor anumite persoane. Pe el nu-l interesa decât să bea și să joace golf. Nu trebuie să-ți spun cât de mult poți să storci dintr-un fond de pensii de un miliard de dolari.

Russell a spus:

— De ce candidezi? N-ai nevoie de bani.

Jimmy a zis:

— Nu e vorba de bani. Nu vreau să-i las sindicatul lui Fitz.

După ce am stat de vorbă, iar eu mă pregăteam să-l duc pe Jimmy înapoi la Hotelul Warwick, Russ m-a luat deoparte și mi-a spus:

— Vorbește cu prietenul tău. Spune-i care-i treaba.

În limbajul nostru, chiar dacă nu pare, asta aducea o amenințare cu moartea.

La hotel, i-am spus lui Jimmy că, dacă nu vrea să renunțe la candidatură, ar face bine să-și țină niște oameni pe lângă el pentru protecție.

— Iar dacă nu fac asta, o să se ia de familia mea.

— Totuși, n-ai vrea să fii singur pe stradă.

— Nimici nu-l sperie pe Hoffa. O să mă iau de Fitz și o să câștig alegerile.

— Tu știi ce înseamnă asta, am spus eu. Chiar Russ mi-a zis să-ți spun care-i treaba.

— N-o să îndrăznească, a mărăit Jimmy Hoffa, uitându-se urât la mine.

Tot restul serii și a doua zi, la micul dejun, Jimmy n-a făcut altceva decât să vorbească mult și aiurea. Privind în urmă, poate că avea o stare de nervozitate. Nu-l văzusem însă niciodată pe Jimmy arătându-și teama. Cu toate că unul dintre lucrurile pe care i le spusește Russell lui Jimmy în seara aceea la Broadway Eddie's era mai mult decât suficient ca să-l sperie și pe cel mai curajos om.

Și, acum, iată-mă în bucătăria mea din Philadelphia, la nouă luni după Seara Omagială Frank Sheeran, cu telefonul în mâna și cu Jimmy la celălalt capăt al firului, în casa lui din Lake Orion, sperând că, de data asta, Jimmy avea să-și schimbe părere cât mai era timp.

— Eu și prietenul meu vom pleca la nuntă, am spus eu.

— Mi-am dat seama că tu și prietenul tău o să vă duceți la nuntă, a spus Jimmy.

Jimmy știa că «prietenul meu» e Russell și că nu trebuia să-i spun numele la telefon. Nunta era nunta fricei lui Bill Bufalino, care avea loc la Detroit. Bill nu era rudă cu Russell, dar acesta i-a dat voie să spună că sunt veri. Îl ajuta pe Bill în carieră. El era avocatul sindicatului din Detroit.

Bill Bufalino avea o vilă mare în Gross Pointe, cu o cascadă la subsol. Acolo era un podeț pe care treceai dintr-o parte a subsolului în cealaltă. Bărbații aveau locul lor, unde puteau vorbi. Femeile stăteau în partea cealaltă a cascadei. Evident, nicio femeie nu era atentă la ce se vorbea când o auzeau pe Helen Reddy cântând ultimul ei șlagăr, *I Am Woman, Hear Me Roar*.

— Înțeleg că tu nu mergi la nuntă, am spus eu.

— Jo nu vrea să se uite lumea la noi, a spus el.

Jimmy nu trebuia să-mi explice. Se tot vorbea că urmează să apară o înregistrare făcută de FBI. Era vorba despre o discuție între anumite persoane despre o presupusă relație

extraconjugală pe căre Josephine ar fi avut-o cu ani în urmă cu Tony Cimini, un soldat al mafiei din Detroit.

— A, nimeni nu a crezut tâmpenia aia, Jimmy. Eu m-am gândit că nu te duci din cauza celuilalt lucru.

— Să-i ia naiba. Au impresia că pot să-l sperie pe Hoffa.

— Se tot vorbește că lucrurile scapă de sub control.

— Am metode să mă protejez. Am niște înregistrări puse deoparte.

— Te rog, Jimmy, până și prietenul meu e îngrijorat.

— Ce mai face prietenul tău? a râs Jimmy. Mă bucur că a rezolvat problema aia săptămâna trecută.

Jimmy se referea la un proces de șantaj pe care Russell tocmai îl câștigase în Buffalo.

— Prietenul nostru face foarte bine, am spus eu. El mi-a dat aprobare să te sun.

Acești oameni venerabili erau amândoi prietenii mei și ei însăși erau prieteni. Russell fusese cel care îmi făcuse cunoștință cu Jimmy în anii '50. La vremea aceea aveam trei fizice de întreținut.

Tocmai îmi pierdusem slujba. Transportam carne pentru Food Fair când au vrut să mă facă asociat într-o afacere a lor. Eu furam carne de viață și pui pe care o vindeam restaurantelor. Așa am început să îmi iau de lucru la sindicatul Teamsters. Conduceam camioane când șoferii erau bolnavi sau aveau altă problemă. Mai predam lectii de dans de societate, iar vinerea și sâmbăta seara lucram ca responsabil cu ordinea la Nixon Ballroom, un club de noapte pentru negri.

În plus, mai făceam niște comisioane pentru Russ, niciodată pentru bani, doar în semn de respect. Nu eram ucigaș profesionist. Un soi de cowboy. Îndeplineai o misiune măruntă. Făceai un serviciu. Îți se făcea și tie un serviciu, dacă era nevoie.

Văzusem la cinema *Pe chei* și aveam impresia că sunt cel puțin la fel de rău ca Marlon Brando. I-am spus lui Russ că vreau să lucrez și eu pentru sindicat. Eram într-un bar din sudul Philadelphiei. Stabilise să fie sunat de Jimmy Hoffa de la Detroit și m-a dat la telefon. Primele cuvinte pe care mi le-a spus Jimmy au fost: «Am auzit că te ocupi cu zugrăvitul.» Zugrăveala e săngele care, de obicei, ajunge pe pereți sau pe podea când împuști pe cineva. I-am spus lui Jimmy: «Tot eu fac și tâmplăria.» E o aluzie la sicrie și înseamnă că scapi singur de cadavre.

După acea discuție, Jimmy m-a pus să lucrez pentru sindicat și am câștigat mai mulți bani decât câștigam din toate celelalte munci la un loc, inclusiv din furturi. Aveam mai mulți bani de cheltuială. În plus, făceam și niște chestii pentru Jimmy, aşa cum făceam pentru Russell.

*

— Deci îți-a dat aprobare să mă suni. Ar trebui să mă suni mai des.

Jimmy voia să facă pe indiferentul. Voia să mă facă să-i spun de ce mi-a dat Russell aprobare să-l sun.

— Înainte mă sunai mereu.

— Tocmai asta încerc să-ți spun. Bun, te-am sunat, și acum ce să fac? Ce să-i spun bătrânlui? Că tot nu-l ascultă. Nu e învățat să nu fie ascultat.

— Bătrânlul o să trăiască cât lumea.

— Sigur o să danzeze pe mormintele noastre, am spus eu. Bătrânlul are mare grija ce mănâncă. Își pregătește singur mâncarea. Nu mă lasă să-i prăjesc ouă și cărnați fiindcă odată am încercat să pun unt în loc de ulei de măslini.

— Unt? Nici eu nu te-ăș lăsa să prăjești ouă și cărnați.

— Să știi, Jimmy, că bătrânul e foarte atent și cât mănâncă. Întotdeauna spune că trebuie să împărți plăcinta. Dacă mănânci toată plăcinta, o să te doară burta.

— Pentru prietenul tău am numai respect, a spus Jimmy. Niciodată nu i-aș face vreun rău. Sunt elemente pe care Hoffa va pune mâna fiindcă m-au măträsit din sindicat, dar niciodată Hoffa nu-i va face rău prietenului tău.

— Știu asta, Jimmy. Și el te respectă. Să te ridici aşa, din nimic, cum ai făcut tu. Toate lucrurile bune pe care le-ai făcut pentru oamenii de rând. Și el vrea să facă ceva pentru cei de jos. Știi asta.

— Să-i spui asta din partea mea. Vreau să fiu sigur că nu uită niciodată. N-am decât respect pentru McGee.

Doar câțiva oameni îi spuneau lui Russell «McGee». Numele lui adevărat era Rosario, dar toată lumea îi spunea Russell. Cei care îl cunoșteau mai bine îi spuneau Russ. Cei care îl cunoșteau foarte bine îi spuneau McGee.

— Cum am zis, Jimmy, respectul e reciproc.

— Se zice că o să fie nuntă mare, a spus Jimmy. Vin italieni din toată țara.

— Îhî. Asta e bine pentru noi. Jimmy, am vorbit cu prietenul meu despre cum am putea să rezolvăm chestia asta. Momentul e bun. Toată lumea e acolo, la nuntă. A fost foarte încurajator în treaba asta.

— Bătrânul a propus să rezolvăm sau tu? m-a întrebat repede Jimmy.

— Eu am adus vorba despre acest subiect, dar prietenul nostru a fost foarte receptiv.

— Ce a zis?

— Prietenul nostru a fost foarte receptiv. A zis să stăm de vorbă cu Jimmy la lac, după nuntă. Să rezolvăm problema.

— E băiat bun. Băiat bun, McGee. Să veniți la lac, da?

După tonul vocii, Jimmy părea a fi pe punctul de a-și arăta cunoscutul său temperament, dar într-un sens bun.

— Hoffa a vrut să rezolve chestia asta nenorocită din prima zi.

În ultima vreme, Jimmy își spunea din ce în ce mai des «Hoffa».

— E momentul perfect să rezolvăm, căci toate părțile implicate sunt în oraș, la nuntă și aşa mai departe, am spus eu. Să terminăm treaba.

— Din prima zi Hoffa a vrut să rezolve chestia asta nenorocită, a răcnit el, în caz că nu-l auzise de prima oară toată lumea din Lake Orion.

— Jimmy, știu că tu știi că trebuie să rezolvăm problema, am spus eu. Nu mai merge aşa. Știu că te tot lauzi că o să spui una, că o să spui alta. Eu știu că nu vorbești serios. Jimmy Hoffa nu e un turnător și n-o să fie niciodată turnător, dar unii sunt îngrijorați. Lumea nu știe că tu faci pe grozavul.

— Hoffa nu vorbește serios pe naiba. Stai să se întoarcă Hoffa și să pună mâna pe dosarele de la sindicat. Atunci vom vedea dacă fac pe grozavul.

Crescând pe lângă taică-meu și lucrând în sindicat, cred că știu să interprez tonul vocii cuiva. Jimmy părea a fi gata să-și arate iar cunoscutul lui temperament, dar în sens rău. Parcă nu mă înțelegea când îi spuneam că face pe grozavul. Jimmy era un negociator înnăscut, iar acum venea de pe o poziție de forță, vorbind iar despre dezvăluiri.

— Uită-te la chestia de luna trecută, Jimmy. Domnul ăla din Chicago. Sunt convins că toată lumea credea că este de neatins, inclusiv el. Problema lui era că vorbea aiurea, ceea ce putea dăuna unor prieteni importanți ai noștri.

Jimmy știa că «domnul» de care vorbeam e bunul lui prieten Sam «Momo» Giancana, bossul din Chicago care tocmai

ce fusese omorât. De multe ori am dus «bilete» – mesaje verbale, niciodată ceva scris – de la Momo la Jimmy și invers.

Înainte să fie aranjat, Giancana fusese foarte important în anumite cercuri și în presă. Momo se întinsese din Chicago și ajunsese în Dallas. Jack Ruby făcea parte din grupul lui Momo. Momo avea cazinouri în Havana. Deschisese cu Frank Sinatra un cazinou în Lake Tahoe. Se întâlnea cu una dintre surorile McGuire, care cântau cu Arthur Godfrey. Avea aceeași amantă cu John F. Kennedy, Judith Campbell. Astă când JFK era președinte, iar el și fratele acestuia, Bobby, foloseau Casa Albă ca pe camera lor de motel. Momo l-a ajutat pe JFK să fie ales. Numai că, după aia, Kennedy l-a înjunghiat pe la spate. L-a răsplătit lăsându-l pe Bobby să se ia de toții.

Cu Giancana a fost așa: cu o săptămână înainte să i se facă de petrecanie, revista *Time* a scris că Russell Bufalino și Sam «Momo» Giancana au lucrat pentru CIA în 1961, când cu invazia Cubei, și în 1962, într-un complot îndreptat împotriva lui Castro. Nimic nu-l scotea din minti pe Russell Bufalino decât să-și vadă numele în ziare.

Senatul SUA l-a chemat pe Giancana să depună mărturie cu privire la faptul că CIA angajase niște mafioți ca să-l ucidă pe Castro. Cu patru zile înainte să se prezinte, Giancana a fost aranjat în bucătărie în stil sicilian, cu un glonț în ceară și alte șase sub bărbie, ceea ce însemna că nu avusese grija să-și țină gura. Treaba părea a fi făcută de un prieten vechi, suficient de apropiat încât să prăjească cu el cărăbușii în ulei de măslini. Russell îmi spunea adesea: «Când ai îndoieri, să nu te îndoiești.»

— Prietenul nostru din Chicago putea să facă rău multora, chiar și mie și tie, a țipat Jimmy.

Am îndepărtat receptorul de ureche și tot îl auzeam.

— Trebuia să fi avut documente. Castro. Dallas. Domnul din Chicago nu a așternut nimic pe hârtie. Ei știu că Hoffa are

documente. Dacă mi se întâmplă ceva anormal, documentele alea o să iasă la iveală.

— Eu nu sunt vreun lacheu, Jimmy. Așă că, te rog, nu-mi spune mie că n-o să îndrăznească. După ce i s-a întâmplat prietenului nostru din Chicago, ar trebui să știi care-i treaba.

— Tu fă-ți griji pentru tine, prietenul meu irlandez. După unii, ești prea apropiat de mine. Adu-ți aminte ce ți-am spus. Păzește-ți pielea. Ia-ți niște oameni pe lângă tine.

— Jimmy, tu știi că e momentul să stăm de vorbă. Bătrânul vrea să ajute.

— Cu asta sunt de acord.

Jimmy se purta ca un negociator sindical, nu ceda decât un pic.

— Bine, am încercat eu să profit de situație. Venim la lac sâmbătă, pe la 12.30. Spune-i lui Jo să nu se agite, pe femei le lăsăm la un restaurant.

— O să fiu gata la 12.30, a spus Jimmy.

Știam că o să fie pregătit la 12.30. Și Russ, și Jimmy erau punctuali. Nu apăreau la timp, nu erai respectuos. Jimmy îți dădea un sfert de oră. După aia, pierdeai întâlnirea. Oricât de important ai fi fost sau te-ai fi crezut.

— O să vă aştept cu un festin irlandez – o sticlă de Guinness și un sandviș cu salam. Încă ceva, a spus Jimmy. Doar voi doi.

Jimmy nu ruga pe nimeni. Doar îți spunea.

— Fără mititel.

— Am înțeles. Nu îl vrei pe mititel.

Cum să-l vrea pe mititel? Din căte știam eu, ultima oară, Jimmy voia să-l omoare pe mititel. Era vorba despre Tony «Pro» Provenzano, un om de onoare*, căpitan în familia Genovese din Brooklyn. Pro fusese omul lui Hoffa, dar ajunsese

* Cu privire la statutul de „om de onoare” sau „soldat”, a se vedea capitolul 10 (n. red.).